

Laatste avondmaal aan een T69-tafel

„Het is allemaal zo keurig”, zegt Benno Premsele minzaam maar beleefd tot twee (jeugdige) ontwerpers en de moeder van een hunner. Ze zijn niet in de prijzen gevallen met hun op een plateau-tje ronddraaiende directiefauteuil die wordt omringd door een onderbroken panelenwand. Er ligt glimmend blauw plastic op de grond en dat is naar de zin van Premsele ook wat te smetvrij.

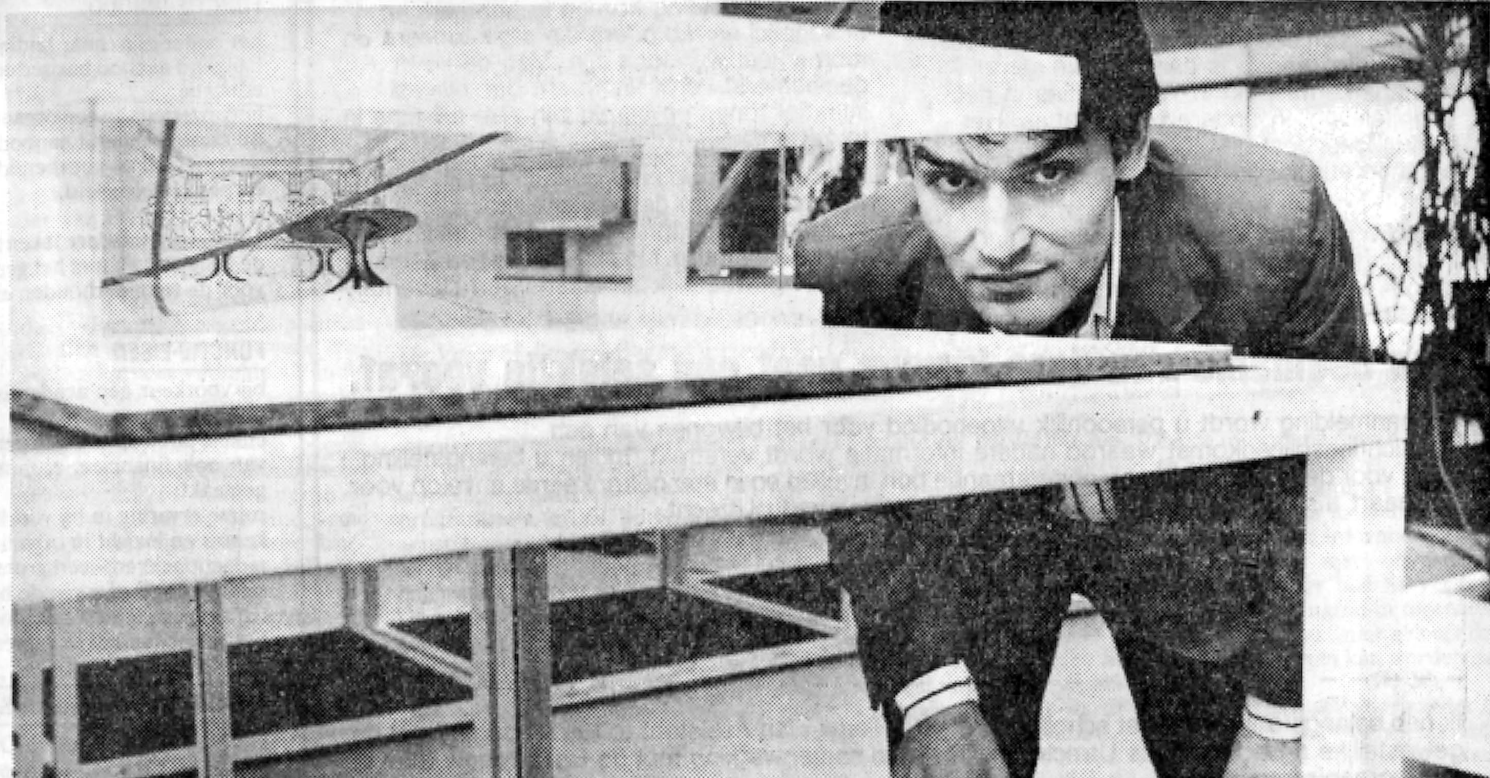
We bevinden ons in de wereld van de projectmarkt, dat is jargon voor kantoormeubilair, in serie gemaakt, opvallend door onopvallendheid. De Italiaanse firma Tecno met negentien vestigingen over de wereld waarvan een in Buitenveldert, is er in gespecialiseerd. De firma maakt comfortabel ogende fauteuils waarop het goed en vooral lang vergaderen moet zijn, en plechtige bureaus waarop een paperassenrommeltje de glanzende lak of het verende blad al te oneerbiedig zou toedekken. Maar Tecno laat niet alleen haar visie los op het kantoor, ook het vliegveld van Rome en het hoofdkantoor van Lloyd's zijn door de firma onder handen genomen.

Ditzelfde Tecno organiseerde een prijsvraag voor toekomstige interieurontwerpers. Het bedrijf benaderde vier academies (Breda, Den Haag, Amsterdam en Arnhem). Een prijsvraag voor toekomstige interieurontwerpers, dat klinkt prestigieus. Het bedrijf

hoopt er een traditie mee te vestigen, die bij de vestiging in Brussel al is gegroeid. Er zijn zelfs plannen om een dergelijke wedstrijd wereldwijd te houden.

Maar het begin is weinig hoopgevend. Slechts achttien inzendingen kon de jury noteren. Acht ontwerpen werden daadwerkelijk ingestuurd. Dat is niet verbazingwekkend. De leerlingen aan de academies werd gevraagd een ontwerp voor de etalage van de showroom van Tecno te maken. Dat is zoiets als een presentatie van de nieuwste Fiat vormgeven: niet iets wat de inspiratie loswoelt. De koper van een Tecno-meubel of een Fiat-Ritmo zal zich niet in eerste instantie door het gebodene in een etalage laten verlokken. Hij gaat af op informatie uit een glanzende mailing-folder, een tip van de dealer of krijgt een interieur door de binnenhuisarchitect aangepraat. Ooit een binnenhuisarchitect voor een etalage gezien?

Het ontwerpen van een etalage is een aanliggende discipline, volgens jury-voorzitter Premsele. En hij kan het weten, want hij heeft naam gemaakt met zijn spraakmakende etalages voor de Bijenkorf omstreeks 1960. Premsele is bovendien een van de weinigen in Nederland, die zich hebben gebogen over het projectmeubilair en de kantoorinrichting. Voor de AMRO-bank bijvoorbeeld ontwierp hij een *house-styling* die zich kenmerkt door een aangena-

Giovanni Graziosi, winnaar van de Tecno-ontwerpwedstrijd voor een etalage voor kantoormeubilair.

Foto Harry Meijer

me wisselwerking tussen beslotenheid en openheid.

Premsele is dus de eerst aangewezene om ontwerpen voor een etalage/showroom van een „topfabrikant van design-meubilair voor de projectmarkt” te beoordelen. „De opgave was niet helemaal duidelijk”, aldus Premsele. „Er was namelijk een etalage gevraagd, maar dat kon evengoed een showroom zijn” — en ook voor Premsele is het zelfs de vraag of Tecno wel een etalage móet hebben.

Het moet daaraan hebben gelegen dat de jeugdige academiestudenten volgens de jury van braafjes te werk zijn gegaan. „Ze zijn het establishment van Tecno ge-

volgd”, sprak Premsele rebellerend in het hol van de leeuw. „Er is opvallend weinig commentaar op wat hier zou zijn.” Hij had van de academies meer agressiviteit verwacht en zeker meer oog voor de menselijke maat, want bij een ontwerp is nu eenmaal de menselijke relatie het uitgangspunt.

Welnu, de mens is ver te zoeken, om niet te zeggen onvindbaar, in de ontwerpen voor een etalage. Alleen bij de eerste prijswinnaar, Giovanni Graziosi, duikt de gebruiker op, al zijn het bij hem de genodigden aan het Laatste Avondmaal van Da Vinci, die hij — speels, brutaal — aan een vergadertafel van Tecno laat plaatsnemen. Blickvanger in de

etalage is diezelfde tafel, maar — en dat heeft bij de jury de doorslag gegeven — zo geplaatst, dat het zicht voor de etalagekijker valt op de onderkant van de tafel. De prijswinnaar legt uit waarom: „De poten komen zo het beste uit, het blad is slechts een toevoegend element”. Diezelfde gekromde poten keren uiteraard ook terug in het Laatste Avondmaal.

Graziosi's ontwerp springt eruit doordat hij zich heeft gehouden aan de voorwaarden (onder andere „de sfeer van Tecno vastleggen”), maar tegelijk er zich van heeft gedistancieerd. De Tecno-T69-tafel liet hij „drijven” in een zee van doorzichtige folie. „Om het geheel niet te streng te laten worden”, licht hij toe. Hij ver-

schilt daarin van zijn concurrenten die blijkens hun maquettes bijna schaamteloos de heersende modes in de kantoorruimte volgen: stoelen op gewassen grint, bureaus in een marmeren entourage en dat alles zuchtend onder een streng halogeen-licht.

Een inzender stelde voor de kleur paars te introduceren in de projectmarkt, „omdat die zo ongebruikelijk is”. Logisch dat voor die beginnende ontwerper met een eervolle vermelding werd volstaan. Het kantoormeubel is nog lang niet toe aan Memphis-invloeden en post-moderne fratsen: daar haal je geen orders mee binnen.

JAAP HUISMAN